

AMANDA HOOK

Heibel aan de wand

Copyright © 2026 by Amanda Hook

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

This novel is entirely a work of fiction. The names, characters, and incidents portrayed in it are the work of the author's imagination. Any resemblance to actual persons, living or dead, events, or localities is entirely coincidental.

Designations used by companies to distinguish their products are often claimed as trademarks. All brand names and product names used in this book and on its cover are trade names, service marks, trademarks, and registered trademarks of their respective owners. The publishers and the book are not associated with any product or vendor mentioned in this book. None of the companies referenced within the book have endorsed the book.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

If life changes the rhythm, dance
with it.

Amanda Hook

Contents

1	Tirza	1
2	Tirza	10
3	Ben	19
4	Tirza	30
5	Tirza	38
6	Ben	48
7	Tirza	58
8	Tirza	64
9	Ben	70
10	Tirza	79
11	Tirza	90
12	Ben	100
13	Tirza	111
14	Ben	120
15	Tirza	127
16	Ben	137
17	Tirza	148
18	Ben	161
19	Tirza	169
20	Ben	176
21	Ben	186
22	Tirza	196
23	Ben	205
24	Tirza	214

25	Ben	223
26	Tirza	232
27	Ben	239
28	Tirza	247
29	Ben	254
30	Tirza	265
31	Ben	274
32	Tirza	281
33	Tirza	290
34	Ben	300
35	Tirza	308
36	Ben	320
37	Tirza	333
38	Tirza	342
39	Ben	345
	<i>Epiloog</i>	350
	<i>Ook van deze auteur</i>	354
	<i>Dankwoord</i>	355
	<i>Over de auteur</i>	357

Tirza

Rekken en strekken is belangrijk voor de warming-up. Ik had niet verwacht dat rekken en strekken nodig was om de man die de dansschool binnenloopt goed te kunnen bekijken. Hoewel mijn spieren nog koud zijn, branden mijn wangen als zijn blik de mijne vangt via de spiegel. Voor een fractie van een seconde vergroten zijn ogen. Om vervolgens zijn gezicht te vertrekken in een grimas.

Ik verander van houding, strek mijn armen boven mijn hoofd als *Tio Carlos*, mijn oom en eigenaar van *Baila Salsa*, op de vreemdeling afstapt.

Ik schud mijn hoofd en concentreer me op de les. ‘Goed, jongens, we gaan over in de basispas van salsa.’

Ze dansen nu nog individueel, een fijne manier om de spieren los te krijgen.

‘Luister naar de maat van de muziek, volg de *clave*.’

Opnieuw vind ik de vreemdeling in de ruimte en het ontgaat me niet dat meerdere dames hem ondertussen aanstaren. Zeevelde heeft vaker toeristen in het dorp die de boulevard afstruinen en bij eetgelegenheden belanden. In een sal-

sadansschool komen we ze niet zo vaak tegen. Zeker niet een knap exemplaar als deze, strak in pak, inclusief stropdas.

Hij toornt boven Carlos uit. Gespierde armen pakken iets kleins aan dat direct verdwijnt in zijn handen.

Donker haar omlijst zijn gezicht, dat een groot contrast vormt met zijn staalgrijze ogen.

‘Tirza?’ Ik knipper als ik Mirelle, een van mijn cursisten, aankijk. ‘Je hebt wat kwijl hier zitten.’ Met een vinger strijkt Mirelle langs haar mondhoek.

En ik maar denken dat ik subtiel was.

Haar lach achtervolgt me als ik langs de dansers loop en hier en daar corrigeer.

‘Goed gedaan. Zoek je danspartner en oefen de draai van vorige week. Luister naar de muziek en probeer in de maat te blijven.’ Ik klap in mijn handen. ‘Marie, Carlos danst zo met jou.’

Snel zet ik een nummer aan en baan me een weg door de dansers.

Wanneer ik langs Carlos loop, grijpt hij mijn arm. ‘Tirza, dit is Ben, onze nieuwe huurder van het appartement aan de overkant.’ Hij wuift naar het kleine appartementencomplex tegenover Baila Salsa dat hij verhuurt in het hoogseizoen. ‘Hij springt vandaag even bij als danspartner.’

Ben aarzelt een fractie voordat hij mijn uitgestoken hand vastpakt. Zijn blik glijdt fronsend over me heen. Mijn glimlach hapert.

‘Dank je, Carlos, maar ik moet mijn spullen uitladen. Ik heb geen tijd voor dansen,’ bromt Ben.

Jammer dat de goed uitziende mannen altijd chagrijnen zijn.

‘We komen een leider tekort, waardoor we niet iedereen als koppel kunnen laten dansen. Het is nog maar een halve les.’

Grijnzend slaat Carlos hem op de rug. 'Tirza hier zal je even snel de basis laten zien. Dan kan Marie daarna meedansen.' Carlos' gezicht betreft kort. 'Of in ieder geval bewegen.'

Ik open mijn mond om te protesteren, tenslotte heeft meneer Oorwurm er geen zin in, maar Carlos loopt al naar de koppels om ze te helpen.

'Ik kan niet dansen.' Zijn stem is laag terwijl hij zijn armen over elkaar slaat en me aanstaart.

'De meeste hier nog niet. Daarom heet het ook dansles en ben ik dansdocent.' De enige reactie die mijn knipoog krijgt, is zijn omhoog verende wenkbrauw.

Ik slik. Dit gaat een uitdaging worden.

Wenkend loop ik naar de spiegel in de hoop dat hij me volgt. Ik doe wat voor. De passen snapt hij redelijk snel, hetzij met tegenzin.

Carlos werpt een geamuseerde blik mijn kant op terwijl hij instructies geeft aan de groep.

'Oké, Ben. Dit is een beginnersles, dus ik vertrouw erop dat je snel meekomt. Laten we de eerste stappen samen doen, dan kan je daarna met Marie dansen.'

Voor ik instructies kan geven, verlaat een laag geluid zijn keel en pakt hij mijn hand vast. Zijn andere arm glijdt om mijn middel tot ik gevangen sta in zijn greep. Om mijn evenwicht te bewaren leg ik mijn andere hand op zijn schouder. Spieren rollen als hij zich aanspant. Ik volg zijn adamsappel op en neer terwijl hij slikt.

'Zo goed?'

De aanraking op mijn schouderblad brandt door mijn rode jurk heen.

Knikkend kijk ik omhoog en ontmoet zijn norse blik.

'Ja.' Ik schraap mijn keel, die een stuk heser klinkt. 'Goed,

en nu de stappen zetten die je net alleen deed,' voeg ik snel toe.

Zijn lichaam stuurt me de goede kant op, die ik zonder nadenken volg. Hij probeert het een paar keer voor hij zijn aandacht weer op mij richt.

'Kan ik jou gezien hebben in een viral filmpje?'

Mijn benen verstijven waardoor hij op mijn tenen staat. Handen glijden weg. Ik wankel iets en strijk mijn jurk glad.

Het is een onderwerp dat ik ten koste van alles vermijd.

'Ik denk dat je er klaar voor bent om met Marie te dansen,' mompelt ik terwijl ik naar haar wuift. 'Marie, je danspartner is er klaar voor.'

Voor hij nog wat kan zeggen, loop ik snel weg.

Ik verstopte me achter de bar tot hij Baila Salsa verlaat.

* * *

Het is nog vroeg in de ochtend als ik Museum Hooglandt in loop. De vreemdeling, Ben, heeft met zijn opmerking over het filmpje mijn hele humeur door de war gebracht. Het heeft me lang wakker gehouden. Na een jaar zou je denken dat mensen het over andere onderwerpen kunnen hebben.

De Zeeveldezaal doet me denken op terwijl mijn hakken hard tikken op de marmeren vloer. Het ruikt hier muff, naar olie en oud stof, waardoor ik mijn neus ophaal om niet te niezen.

Kunst is relatief, maar dit is gewoon horror op een canvasdoek. Kippenvel kruipt over mijn armen terwijl ik door het scherm van mijn telefoon het beeld probeer te focussen op het zestiende-eeuwse schilderij. Ik werk nu al drie jaar voor

Museum Hooglandt in Zeevelde als junior PR-medewerker, en natuurlijk ben ik degene die een foto moet maken voor onze marketingkanalen. Ten slotte behoort dit gedrocht tot onze nieuwe collectie en moet dat de wereld in.

De priemende ogen van de heksenjagers kijken me door mijn scherm recht aan en lijken me overal te volgen, hoe ik ook beweeg. Hun beschuldigende vingers zijn geheven naar een aantal vrouwen die met hun handen omhoog smeken. Ik kan een rilling niet onderdrukken.

Misschien komt het wel door mijn Caribische roots. Ik ben opgegroeid met bijgeloof en een daarvan is dat je niet moet sollen met heksen.

Of misschien is het wel gewoon dat ik de kriebels krijg van deze onschuldige vrouwen die de dood zijn ingegaagd.

Tikkend op mijn scherm om foto's te maken, baan ik me snel achteruit. Ze doen het maar met deze afbeeldingen.

Zelfs blind zou ik hier de weg weten. Het is mijn favoriete tijd van de dag, net voordat de gasten binnenkomen. De stilte en sereniteit, de rust die het me geeft en het contrast met het dagelijkse leven. Terwijl ik achteruit de zaal uit loop, verschijnt er een prominente vaas in mijn blikveld. Het aardewerk is bijna zwart, maar nog steeds gedetailleerd.

Jammer dat zoiets moois naast dat schilderij moet staan.

Zuchtend draai ik me om en zet een stap naar voren om vervolgens tegen iets hards aan te botsen.

Wankelend hap ik naar adem.

Twee paar armen schieten naar voren en vangen me op voor ik de grond raak. Een verstrikt geluid ontsnapt uit mijn keel terwijl ik opkijk, recht in staalgrijze ogen. Geamuseerd schiet er een wenkbrauw omhoog. Krachtige neus, scherpe kaak.

Ben.

‘Niks geleerd van je vorige botsing? Ik had nu ook een vaas kunnen zijn. Je zou denken dat je het filmpje bestudeerd hebt om herhaling te voorkomen.’ Het vleugje minachting is hetgeen wat me weer in beweging krijgt. Snel stap ik achteruit.

Wauw, eikel!

‘Ben,’ piep ik voor ik me snel herstel. ‘We zijn nog gesloten. Ik verwachtte niet dat iemand de doorgang blokkeert.’ Ondanks de glimlach die ik opplak hoor ik mijn scherpe ondertoon. Met mijn één meter zestig moet ik mijn hoofd ver achterover buigen om hem aan te kijken. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’ voeg ik daaraan toe.

Zijn mondhoek trilt licht als zijn ogen over me heen glijden. Onmiddellijk krijg ik het warm en wiebel op mijn voeten.

‘Ik denk dat ik al het een en ander weet. Jouw schandaal heeft de bezoekersaantallen flink laten zakken. De boel loopt hier niet en dit museum heeft ons daardoor veel geld én reputatieschade gekost.’

Mijn ademhaling versnelt, vonkjes ongenoegen borrelen onder mijn huid.

‘Blijkbaar heeft Kemper Group weinig vertrouwen dat het museum dit zelf nog kan oplossen. Daarom ben ik hier. Misschien kun jij je voorlopig gewoon op het lesgeven richten.’ Hij steekt zijn hand uit.

‘Ben van Kemper. CEO van Kemper Group.’ Een zelfvoldane grijns verschijnt om zijn mond. ‘Ik ben hier om ervoor te zorgen dat dit museum open blijft. Al voelt het op dit moment vooral als een bodemloze put.’

Hij snuift.

‘Ik heb een afspraak met Pieter Veugd, maar die is blijven hangen bij het koffieapparaat. Dus ik dacht: laat ik mijn nieuwe werkplek alvast verkennen.’

Bloed stijgt naar mijn wangen.

Mijn hart slaat een slag over bij het horen van zijn achternaam.

Natuurlijk is hij CEO. En uiteraard moet hij vandaag komen.

Kemper Group is een van de grootste vastgoedbedrijven van het land. Zonder hun donaties redt Museum Hooglandt het nauwelijks.

Dat verklaart ook zijn opmerking over het filmpje gisteren én zijn botte opmerking daarover zojuist.

Ik negeer zijn uitgestoken hand en vouw mijn armen over elkaar. Strijdlustig beweegt mijn kin omhoog.

‘Misschien mag je wel een cursus beleefdheid volgen. Iets met stroop en vliegen,’ bries ik.

Kalm en beheerst blijven is niet een van mijn sterkste punten.

Dit soort types herken ik van een kilometer afstand. Mannen in een te gelikt pak die denken dat intimidatie indruk maakt. Als jongste telg uit een luidruchtige familie ben ik daar totaal niet van onder de indruk. Integendeel. Ik vind het heerlijk om dit soort figuren lik op stuk te geven.

‘Pieter zal vast zo komen.’ Mijn glimlach is net zo gemaakt als de zijne.

Ik wil om hem heen lopen, maar zijn stem houdt me tegen.

‘Je bent gisteravond gemaild door Kemper Group. Je zou moeten weten dat ik vandaag kom en dat we een nieuwe strategie gaan volgen.’

Een lijn verschijnt tussen mijn wenkbrauwen. Contact met de sponsor gaat nooit via mij.

Ik kan wel raden wie die mail weer niet heeft doorgestuurd.

Verdomme, Pieter.

‘Dat heb ik nog niet gezien.’

‘Te druk op de dansvloer zeker.’ Zijn ogen glanzen geamuseerd.

‘Grappig. Gisteren kreeg je nauwelijks een woord uit je mond.’ Ik probeer kalm te blijven en me in te houden om niet te stampvoeten.

‘Is dit jouw normale manier van praten? Zo belerend en vol vooroordelen? Of zat het je gisteren dwars dat ik degene was die jou vertelde wat je moest doen, en probeer je dat nu te compenseren?’

Als ik besef wat ik zeg, sla ik snel een hand voor mijn mond.

Ik krijg het voor elkaar om binnen twee minuten de CEO van Kemper Group te beledigen.

Een duivelse grijns vormt zich om zijn lippen.

‘Misschien hou ik juist wel van vrouwen die de leiding nemen.’

Mijn mond opent, maar geluid blijft hangen. Een kloppend gevoel hangt in mijn keel, waardoor woorden vormen lastig is.

Op het moment dat ik wat wil zeggen, schrik ik op van Pieter, die de hoek om stuift.

‘Ah, jullie hebben elkaar al ontmoet.’ Zijn sprieterige haar deint bij de stappen die hij zet. ‘Goed, mooi.’ Pieter klopt Ben op de schouder terwijl hij hem een dampende mok aangeeft. Hij draait zich naar mij om en lacht schaapachtig. ‘Sorry, Tirza, ik ben je vergeten de mail van Kemper Group door te sturen. Maar tadaa.’ Hij opent zijn armen wijd alsof we de loterij hebben gewonnen. Ik kan hem alleen maar aanstaren.

‘Ja, nou, lang verhaal kort,’ vervolgt Pieter terwijl hij de zaal uit loopt en ons maant hem te volgen, ‘meneer Van Kemper is degene die over de donaties gaat. Hij is de zoon van de grote baas van Kemper,’ hij gniffelt even om zijn eigen

duiding, 'en aangezien jij je voornamelijk bezighoudt met activiteiten en socialmediakanalen, lijkt het me goed dat jullie samenwerken.' Hij opent de deur van het hok dat hij zijn kantoor noemt.

'Aankomende twaalf weken zijn jullie aan elkaar geketend en horen we of Kemper Group stopt met hun donaties.'

Wat een geluk.

Tirza

Pieter wijst naar een aantal stoelen en laat zichzelf achter zijn bureau zakken. Een kantoor mag je dit eigenlijk niet noemen. Het is meer een veredelde bezemkast met een klein raam dat op een muur uitkijkt. Zonder na te denken schuif ik een stoel opzij tegenover het bureau en neem plaats. Ben kijkt van de lege stoel naar mij en gaat dan ook zitten. Zijn lange benen vouwt hij in een rare houding zodat hij mij niet raakt.

Ik kuch in mijn hand om niet te lachen.

In tien minuten tijd heb ik een Kemper-vertegenwoordiger tegenover me die het me niet makkelijk gaat maken, een baas die al zijn werk op mij afschuift, en dat allemaal nog vóór openingstijd.

‘We hebben twaalf weken om meer bezoekers te trekken en de financiën weer gezond te maken. Dat laatste valt onder een andere afdeling. Lukt dat niet... dan stoppen we met geld in het museum te steken.’

Zijn woorden komen hard aan.

‘Twaalf weken? Dat is veel te weinig tijd!’ roep ik verschrikt.

Ben klapt zijn tas open en haalt er met een beheerste beweging een laptop uit, alsof hij een velletje origami uitvouwt.

‘Daarom wil ik nu de wachtwoorden en toegang tot alle socialmediakanalen. Ik heb begrepen dat jij daar verantwoordelijk voor bent, Tirza?’

Mijn hoofd zakt een tikje schuin voor ik antwoord geef.

‘Ik weet niet of ik deze zomaar kan geven. Wat wil je ermee gaan doen?’

‘Ik heb ze nodig om alle externe communicatie op te schonen en te rebranden.’ Hij tikt wat op zijn laptop. ‘Mijn vader mag dan de grote baas zijn,’ even trekt zijn mond naar beneden. ‘Ik werk daadwerkelijk. Communicatie is onder andere mijn afdeling.’

Een band trekt om mijn maag. Dat betekent dus dat hij zich niet beperkt tot adviseren. We gaan dit project samen leiden. En ik heb het sterke vermoeden dat ‘samen’ in zijn woordenboek betekent dat zijn wil wet is.

Maar ik heb iets te bewijzen.

‘Ik heb ook al een plan uitgeschreven en wil dit morgen met je bespreken. Dan heb je vandaag de tijd om het door te lezen.’

Precies wat ik bedoel.

‘Mijn agenda is druk vandaag, ik weet niet...’ begin ik.

‘Tirza, dit heeft prioriteit.’ onderbreekt Pieter me.

Een zucht ontsnapt me.

Pieter gaat bijna met pensioen. Dan is de baan voor jou.

Met tegenzin beaam ik.

‘Als je hier je mail invult stuur ik het naar je.’

Ik weet het nu zeker, dat schilderij is behekst en heeft me vervloekt.

* * *

De rest van de dag liep chaotisch. Niet alleen was het document met wachtwoorden kwijt, mijn inbox stroomde over met doorgestuurse 'te doen'-mails van Pieter.

Het liefst zwaai ik hem aan zijn sprieterige haren naar een onbewoond eiland waar hij van zijn pensioen kan genieten. Of iemand anders lastig kan vallen. Het is me om het even.

Daarbovenop volgt een lawine aan nog meer mails van Ben van Kemper.

Die man maakt me nu al gek met zijn micromanagement en de 'hoge prioriteit'-mailtjes die vaak maar twee zinnen bevatten.

'Tirza, waarom is de lezing over archeologie geschrapt? Graag antwoord.'

'Tirza, waarom krijgen gepensioneerden korting en kinderen niet? Zie vorige mail.'

Op de meeste vragen heb ik niet eens het antwoord.

Met een zucht klik ik voor de zoveelste keer op de eerste mail van Kemper Group. Ik heb hem al zo vaak gelezen dat ik hem ondertussen uit mijn hoofd ken.

Twaalf weken.

Dat is het tijdsbestek dat Kemper Group ons geeft om meer winst te genereren en anders trekken ze zich terug. Wat betekent dat het museum moet sluiten. We houden nu al nauwelijks het hoofd boven water.

Dan moeten alle voorwerpen die uit Zeevelde komen worden verplaatst. De rest van de collectie moet worden ondergebracht bij andere musea. Voor de stukken waarvoor niemand plek heeft, rest uiteindelijk vernietiging. Ik ril bij de gedachte.

‘Als je zo blijft fronzen naar het scherm heb je op je vijfendertigste rimpels.’

Ondanks mijn humeur grinnik ik.

Mirelle, een van mijn danscursisten en juf van een lokale basisschool, staat te midden van een groep verveelde kinderen te grijnzen.

‘Schooluitje.’ Ze duwt een paar kinderen naar de balie, mopperend sluiten ze aan in de rij om naar binnen te gaan. ‘En natuurlijk komen we een hulpouder tekort.’ Ze hoeft alleen een blik te werpen naar een paar opstandige kinderen die de rij uitgaan. Vlug voegen ze zich weer terug.

Misschien is het goed om mijn aandacht ergens anders op te richten. Mijn gedachten nemen een loopje met me.

‘Kom maar mee, ik doe de rondleiding wel.’ zeg ik terwijl ik mijn laptop dichtsla.

Van Kemper bekijkt het maar met zijn wachtwoorden.

* * *

Een rondleiding met achtentwintig prepubers uit groep 8 is een opgave. Niet alleen moet ik bij mijn verhaal blijven, ze hebben allemaal het filmpje gezien dat viral ging. En natuurlijk gaan daar de meeste vragen over. Gelukkig kon ik ze redelijk ontwijken en over een sterk verzonnen verhaal beginnen over... wat dan ook in de zalen.

‘Hier is de ontdekkingsruimte. Je mag hier zelf aan de slag met opdrachten die in het boekje staan.’ Halverwege mijn zin sprinten de kinderen luid alle kanten op. Met Mirelle in mijn kielzog verplaatsen we ons naar de bar waar ik koffie

voor ons zet. De geur verspreidt zich, dankbaar neemt ze een dampende mok aan.

‘Vertel me waarom ik in het basisonderwijs ben gaan werken,’ mompelt ze. Geen seconde verliest ze de kinderen die ijverig bezig zijn uit het oog.

Schouderophalend neem ik een slok van het zwarte goud.

‘Omdat daar je kracht ligt.’ Mirelle rolt met haar ogen maar blijft dan abrupt staan. ‘Hé, is dat niet de man die gisteren bij dansles was?’ fluistert ze verwonderd. Ben baant zich een weg door de groep kinderen, hier en daar een wenkbrauw optrekkend bij een kreet. Nu rol ik met mijn ogen.

‘Ja. Een irritant mens die denkt dat hij de baas is.’ Ik kan het venijn maar net inslikken. Het afgelopen halfuur heb ik mijn telefoon vaak voelen trillen door zijn nieuwe mails. Het zal me niks verbazen als het weer onzinnige berichten zijn.

Mirelle tikt bedachtzaam met een vinger tegen haar lip. ‘Interessant.’

Alsof hij ons gesprek hoort draait hij zich om. Zijn ogen vernauwen zich voor hij met grote passen de ruimte overbrugt en voor me komt staan.

Zijn indrukwekkende lengte vult mijn hele gezichtsveld en het kost me moeite om niet mijn blik af te wenden.

Parfum die ik niet direct kan plaatsen vult mijn neus.

‘Zou je na je koffiepauze en,—’ Zijn blik glijdt kort naar Mirelle die snel een slok neemt, ‘je babbelmomentje de tijd kunnen vinden om op mijn vragen te reageren?’ Zijn stem klinkt vlak maar de waarschuwing is duidelijk te horen. Blijkbaar houdt hij er niet van om te wachten. Ik schraap mijn keel. Ik moet mijn territorium afzetten, anders neemt hij het in.

‘Meneer Van Kemper,—’

‘Ben.’

‘Ben,’ herhaal ik iets te zoet wat me een schuine blik van Mirelle oplevert. ‘Ik ben ermee bezig maar ik ben nu een rondleiding aan het geven.’ Alsof hij het zelf niet kan zien gebaar ik om me heen. ‘De kinderen verzamelen zich zo weer om verder te gaan.’

De glimlach die ik hem schenk is even zoet. Zijn ogen flikkeren van ongenoegen.

Geen haar op mijn hoofd denkt eraan om te bekennen dat ik geen flauw idee heb waar de wachtwoorden gebleven zijn. Het is ook nooit mijn taak geweest om dat bij te houden.

‘Wanneer ik tijd heb, kijk ik ernaar. In de tussentijd moet je misschien ook een rondje door het museum gaan. Dan leer je onze zalen beter kennen.’

Met andere woorden: rot op en laat me met rust.

Bijna onzichtbaar trilt er een spiertje in zijn hals. Dan knikt hij kort en beent de zaal uit.

‘Heel interessant.’ vervolgt Mirelle met een slome grijns.

* * *

Ik typ achter de laptop tot mijn nek stijf is. Pas als ik opkijk zie ik dat ik drie uur lang onafgebroken bezig ben geweest met mailtjes beantwoorden en mijn plannen voor het museum te realiseren op papier. Al langer probeer ik nieuwe activiteiten in gang te zetten. De spieren in mijn schouders protesteren krakend als ik opsta. Eerst rek ik me helemaal uit. Sloom laat ik me voorover zakken, benen gestrekt, en pak mijn enkels vast om zo ook de spanning uit mijn rug te krijgen. Even sluit ik mijn ogen, luister ik alleen naar mijn ademhaling. In en uit,

in en uit.

Tot een kuchje achter me mijn rust verstoort.

Met mijn achterste nog richting de deur probeer ik tegelijk op te staan en me om te draaien. Wankelend doe ik een poging maar moet mijn balans vinden met mijn handen. Als door een wesp geprikt spring ik omhoog en draai ik me geschrokken om.

Warmte verspreidt zich over mijn wangen als ik bedenk hoe dit eruit moet zien.

Met zijn armen over elkaar leunt Ben tegen de deurpost. Dit keer zonder colbert. Stropdas losjes en zijn shirt strak om zijn schouders. Hij houdt zijn hoofd gebogen voordat zijn blik langzaam omhoog glijdt.

Dit is nu al de tweede keer dat ik me voor hem voor schut zet.

‘Ik wil je niet storen...’ hij pauzeert, ‘met wat je ook aan het doen bent, maar ik moet een aantal zaken met je bespreken.’

Het lukt me niet te onderscheiden of hij sarcastisch of geamuseerd klinkt.

In één beweging trek ik mijn blauwe blouse recht en schud de pijpen van mijn linnen broek weer in vorm. Gebarend loop ik terug naar mijn laptop.

‘Ik...’ Abrupt slik ik de woorden in als hij plaatsneemt op mijn stoel achter het bureau.

Ik klem mijn kaken op elkaar, nu is het niet het moment om mezelf te laten kennen.

Demonstratief plant ik me in de stoel tegenover hem. Mijn handen verdwijnen in mijn schoot om niet te verraden hoeveel ik baal.

Tuurlijk. Meneer denkt dat hij de baas is.

‘Wat kan ik voor je doen, meneer Van Kemper?’

Bij het horen van zijn naam kijkt hij een fractie op voor hij naar het scherm van mijn laptop dwaalt.

Ik ben vergeten het gesprek met mijn neef af te sluiten waar ik de berichten nog hoor binnensijpelen. Laten we het erop houden dat ik niet zo aardig ben over zijn komst.

Ik gris mijn laptop en draai hem naar me toe.

Hoeveel blunders kan een mens maken op één werkdag.

Zonder enige emotie grijpt hij naar zijn telefoon en scrollt wat.

‘Ik wil het met je hebben over de taakverdeling aankomende weken, ik heb het net met Pieter besproken, jij mag de woordvoering doen,’ hij legt zijn telefoon neer en vouwt zijn handen in elkaar.

Weerstand vormt zich in mijn maag.

‘Mág?’ spuug ik uit. Ik adem snel om mijn kalmte enigszins te bewaren.

Dat is het minst uitdagende onderdeel van marketing. Tenzij je misschien het koningshuis vertegenwoordigt.

Ik wil dat viral filmpje de vergetelheid insturen met slimme plannen, met leuke activiteiten. Niet alleen maar foto’s en filmpjes maken en de standaardteksten opdreunen bij vragen.

‘Ik kan meer dan dat.’ Elk woord spreek ik langzaam uit om kracht bij te zetten.

Ben kijkt me onbewogen aan. Dan pakt hij zijn telefoon weer en tikt iets.

‘Manieren zijn niet je sterkste punt geloof ik.’ Snuivend wrijf ik over mijn handen.

‘Ik pak het lijstje erbij.’ Hij neemt niet eens de moeite om op te kijken. ‘Maar als je zo snel op je teentjes getrapt bent, weet ik eigenlijk niet of dit wel een goede rol voor je is.’

‘Misschien helpt het als je met mensen communiceert. Ik

snap dat snauwen en grauwen prima werkt bij de Kemper Group, maar hier in Zeevelde houden we oogcontact en geven we uitleg.'

Zijn vinger blijft boven het scherm zweven.

Dan klikt hij zijn telefoon uit en leunt achterover in de stoel.

'Wil je dat ik het lijstje verder vertel of kan ik zo je ontslag-brief verwachten?' Ongeduldig trommelt hij op het bureau.

Hoofdschuddend wend ik mijn blik af.

'Vertel vooral verder.'

'Ik wil dat je een activiteit verzint om gezinnen aan te trekken. Jonger publiek weet te raken.'

Oh. dat zag ik niet aankomen.

Zonder nog een blik op mij, staat hij op en beent de kamer uit.

'Ik wil het deze week hebben.' Zegt hij over zijn schouder voor hij de hoek om verdwijnt.

Blijkbaar is hij klaar met dit gesprek.

Plotseling voel ik me leeg. Het is al een tijd geleden dat ik me meerdere keren op een dag moet verdedigen en moet opkomen voor mezelf.

Ik voel de tranen branden maar ik laat me niet kennen. Aan nog iemand mezelf moeten bewijzen kan er ook wel bij. Ik klem mijn kaken op elkaar en masseer mijn slapen om het opkomende bonken tegen te gaan.

Hij mag misschien met de scepter zwaaien in Kemperland.

Hier regeer ik.

Ben

Ik wist niet veel toen ik het voor elkaar kreeg om óók naar Zeevelde te vertrekken. Wat ik nu na vierentwintig uur wel weet, is dat het museum me geen ene moer kan schelen, en dat de vrouw met wie ik verplicht moet samenwerken een lastpak is met een te grote mond. Een pittige tante die niet zoals elke andere gelijk haar ogen neerslaat als ik haar intimideer. Integendeel, ze wordt strijdlustig. Maar zolang ik hier ben, ga ik niet toekijken hoe iedereen aanklooit. Mijn naam hangt tenslotte ook aan dit project. Als het mislukt, wil ik mezelf in ieder geval niet kunnen verwijten dat ik de teugels heb laten vieren.

Mijn hoofd bonkt mee op het ritme van de muziek dat mijn gehuurde appartement in zweeft. Mijn lijf onrustig van te veel cafeïne.

Zoals al de hele dag gebeurt, zoemt mijn telefoon om te waarschuwen dat er nieuwe mail ontvangen is.

Van: G.vankemper@kempergroup.nl

Naar: B.vankemper@kempergroup.nl

Onderwerp: Hooglandt

Ben,

Ik verwacht de eerste bevindingen binnen twee dagen.

Graag een rapport over de staat, zowel operationeel als facilitair.

George

Typisch mijn vader. Direct op zijn doel af zonder enig blijk van warmte.

Ik smijt mijn telefoon op het bureautje voor ik mijn koude koffie achterover sla.

De muren komen op me af. Iets waar ik de laatste tijd vaker last van heb. Niet zo gek, dit tweekamerappartement beslaat in zijn totaliteit net zoveel oppervlakte als mijn slaapkamer in de privésuite.

Om de cafeïnekick uit mijn lijf te halen en mijn gedachten te verzetten doe ik wat fitnessoefeningen met de karige spullen die ik meegenomen heb. De zon schijnt door het raam tussen de lange gordijnen, precies zo dat de witte wanden bijna een warme tint krijgen. Het scheelt niet eens veel met mijn eigen suite in Den Helder. Er hangt generieke kunst aan de muur en de meubels zijn functioneel. Koud en afstandelijk dus. Het heeft me nooit veel gedaan, want mijn broer en ik kunnen bijna heel Kemper Group achter ons laten.

Ik concentreer me op de oefeningen tot ik baad in het zweet. De lichamelijke uitputting voelt goed in mijn spieren. Met een handdoek om mijn nek neem ik rust voor het raam. Muziek pulseert door het glas heen.

Onder me strekt het dorpsplein van Zeevelde zich uit. Op het terras van de Koppige Meeuw, de dorpskroeg aan het plein,

genieten stelletjes van de laatste zonnestralen. Daar komt zo te zien de muziek niet vandaan.

Mijn blik glijdt verder langs de gevels die het plein omringen. Aan de overkant ligt Baila Salsa, herkenbaar aan de grote Cubaanse vlag naast de ingang. Achter de ramen bewegen mensen heen en weer. Sommigen dansen alleen, anderen met een partner.

Onwillekeurig denk ik terug aan de dansles van gisteren. Marie had meer oog voor mijn borstkas dan voor mijn danstalent.

Als de deur opengaat en twee vrouwen naar buiten stappen, vult de lucht zich opnieuw met muziek.

Bingo.

Ik trek het schuifraam open om het beter te kunnen horen. De muziek verandert in een sneller tempo, de trommels en trompetten lijken te vechten om wie het hardste kan klinken.

De mensen binnen lijken sneller te bewegen en ook de dames buiten doen een paar passen. Alsof ik geen controle heb breng ik mijn bovenlijf uit het smalle raam. Het briesje voelt zacht op mijn vochtige huid.

Salsa.

Ondanks dat ik zelf niet veel in aanraking ben geweest met de muziekstijl, heeft het wel wat.

Langzaam ontsnapt mijn adem, maar hapert als de deur weer openzwaait. Als een magneet wordt mijn aandacht getrokken naar de vrouw die daar verschijnt.

Donkere krullen dansen om haar gezicht, een brede glimlach rond haar volle lippen. Haar warme huid lijkt door de ondergaande zon bijna gepolijst brons, wat een fel contrast is met het witte jurkje dat ze aan heeft.

Tirza.

Ergernis kruipt omhoog als speldenprikjes over mijn ruggengraat.

Wel dansen, maar geen mails beantwoorden. Toegegeven, ik heb pas net gemaïld, maar haar manier van werken is een doorn in mijn oog.

Haar lach komt boven de muziek uit, trekt me uit gedachten, samen met het besef dat ik naar haar staar. Wurmend probeer ik mijn bovenlijf terug door het raam te manoeuvreren. De ruimte lijkt kleiner dan toen ik eruit hing, nu moet ik draaien om niet tegen het houten kozijn aan te botsen. Maar door de krappe ruimte stoot mijn elleboog tegen iets hards. De doffe klap trekt mijn aandacht.

Alsof de wereld vertraagd glijdt de bloembak een paar centimeter naar voren.

Het kloppen van mijn hart is te voelen in mijn keel. Wild maaiend probeer ik de bak tegen te houden, maar ik ben te laat.

Nee!

Het enige dat ik vang is lucht, de bak wiebelt gevaarlijk voor hij uit mijn zicht over de rand verdwijnt.

‘Pas op!’ Raspend snijdt mijn kreet door de lucht.

Als onweer op een heldere dag klapte de bak tegen de straatstenen. Hijgend werp ik een blik naar de ravage beneden en slik de misselijkheid weg als ik geen gewonden zie.

‘Wat doe jij nou! Ben je gek geworden?’

Tirza’s blik verbrandt me bijna, om weer te wijzen naar de scherven en aarde aan haar voeten.

‘Hoe krijg je dit voor elkaar?’

Ik bal mijn vuisten, om vervolgens met mijn nek te rollen.

Doodmoe word ik van die griet. Nu al.

‘Je kon ook gewoon naar beneden komen. Dan hebben we

tenminste wat aan je.'

Snuivend kijk ik op haar neer. Ik weiger dit spelletje te spelen.

'Nu ik je aandacht heb, mag die herrie wat zachter? Sommige mensen willen wél werken om dat museum te redden.'

Zonder haar antwoord af te wachten schuif ik het raam met een klap naar beneden. Ik ruk aan mijn stropdas om meer lucht te krijgen. Koffie voldoet niet meer, whiskey des te meer. Als ik het glas naar mijn mond breng klinkt de muziek nog harder.

Ondanks dat dit een slechte situatie is, schiet ik in de lach. Het is zo'n bizarre dag dat mijn ontlading blijkbaar histerie is.

Dit gaat een lange nacht worden.

* * *

Een schoonmaker met een te grote headset loopt langs terwijl hij een liedje meezingt. Of nou ja, ik denk dat het zingen is. Hij steekt zijn hand op ter begroeting en ik zwaai terug. De gang waar mijn kantoor aan grenst is nog donker.

Fijn dat iedereen ook op tijd verschijnt.

Grote ramen tussen de kantoren scheppen de illusie dat de hokjes groter lijken dan dat ze zijn. Langzaam loop ik de gang door, op zoek naar het lichtknopje. Blijkbaar werkt het op een sensor, want zodra ik drie stappen heb gezet geven de tl-buizen aan het plafond een wit, kil licht. De namen op de bordjes op de deuren probeer ik te onthouden. In het midden van de gang hangt er naast een deur een post-it met Van Kemper erop.

Ik had echt geen uithangbord verwacht, voor mij doen ziet dit er toch wel heel karig uit.

De deurklink geeft niet mee.

Een grom ontsnapt uit mijn keel.

Met een ruk trek ik mijn sleutelbos uit mijn jas en zoek de tag. De deur beweegt geen millimeter. Mijn kaken verkrampen als ik ze hard op elkaar klem.

‘Kan er een keer wel iets goed gaan hier.’ sissend ruk ik hard aan de deurklink.

‘Als je de goede tag ervoor houdt wel.’ De stem zorgt ervoor dat ik verschrikt mijn poging staak. Kokosaroma drijft subtiel mijn neus binnen.

Ongeïnteresseerd leunt Tirza tegen het raam. Haar haren als een kroon om haar gezicht met een groene haarband die perfect aansluit bij haar jumpsuit. Een zwart colbertje maakt haar outfit casual zakelijk. Ik krijg ineens zin in een piña colada.

Haar mond krult bij de hoeken omhoog, alsof ze mijn gedachten kan lezen.

‘Die tag die je nu gebruikt is voor het fietsenhok. Je moet je pas gebruiken.’ Alweer die verdomde nepglimlach.

Zwijgend gris ik naar de pas die aan mijn broek hangt, om te wachten op de klik dat de deur eindelijk opengaat.

‘Kijk jou nou, de deur is open zonder dat er iets kapot valt.’

Ik haat die mierzoete toon.

Mevrouw is gevat deze ochtend.

Ik gun haar het plezier niet om te reageren. Het eikenhouten bureau beeft als mijn laptoptas erop neerploft.

Inwendig vervloek ik mezelf dat ik me zo laat kennen.

Het licht springt aan als Tirza op een knopje drukt en leunt tegen de deurpost.

Kan dat mens nooit eens gewoon staan.

Ik plof neer op de bureaustoel en sla mijn armen over elkaar met een verveelde uitdrukking.

Ik weiger haar een plek aan te bieden. Laat haar maar pijn in haar voeten krijgen met zulke hoge hakken.

‘Mevrouw Martina,’ kopieer ik haar toon even zoetjes, ‘Waar kan ik je mee helpen op dit vroege uur? Geen kater van je feestje?’ Inwendig bijt ik op mijn tong wanneer haar glimlach in een katachtige grijns verandert.

Ze weet dat ze me irriteert. Met slome passen treedt ze naar mijn bureau. Geen moment laat ik haar uit mijn oog.

Ze opent de plastic tas die me nog niet was opgevallen en haalt er iets uit.

Mijn ogen verwijden zich een seconde, maar ik kan mijn gezicht snel weer in het ongeïnteresseerde masker dwingen.

Dat is lef.

Haar ogen twinkelen als ze een kapotte bak met verlepte bloemen voor me neerzet.

‘Ik kwam dit terugbrengen. Je kwam gisteren niet naar beneden en ik vermoed dat Carlos graag zijn plantenbak wil houden.’ Een pruillipje vormt zich om haar lippen. ‘Of nou ja, wat er van over is.’

Goed, dit heb ik verdiend. Kalm en beheerst trek ik de bak naar me toe. Aarde loopt in straaltjes op mijn bureau.

‘Wat... Attent.’ Mijn mond trekt in een kille glimlach.

Knipogend trekt ze zich terug naar de deur.

‘Oh. Voor ik het vergeet,’ roept ze over haar schouder, ‘De herrie,’ ze beweegt met haar vingers om de quote aan te geven. ‘is alleen doordeweeks tot tien uur. Verder zal je niks horen.’

Natuurlijk krijg ik geen rust.

Haar grijns bevalt me niet.

‘Kom weer een keer langs als je klaar bent met uit het raam gluren. Misschien helpt de beweging wel bij je zonnige humeur.’ Grinnikend verdwijnt ze uit zicht voor ik mijn woorden heb gevonden.

Vergeet de nacht. Het worden twaalf hele lange weken.

* * *

Het duurt even voor ik zowel Tirza als Pieter bij elkaar in een ruimte heb. Hoewel Pieter alleen op zijn kantoor of bij de dames van de receptie rondhangt, heb ik geen benul van wat Tirza aan het doen is. Iets om achter te komen.

Om over te komen als de goede sponsor die Hooglandt wil redden speel ik het spelletje mee door echt te kijken naar verbeterpunten.

Doodzonde van mijn tijd.

Pieter mag met pensioen als je het mij vraagt. Hij zegt veel maar vertelt weinig. Zijn denkwijze is blijven hangen in de jaren tachtig en inhoudelijke vragen schuift hij op Tirza af. Driftig buigt ze zich over een boekje waar ze in schrijft.

‘De gemiddelde leeftijd van afgelopen jaar is vijfenzestig plus volgens de cijfers. De winst zit in gezinnen.’ De grafiek toont de cijfers. Tirza kijkt op van haar boekje, ook Pieter luistert bedachtzaam.

‘Klopt, alleen zijn de tentoonstellingen en activiteiten niet aantrekkelijk voor die groep.’ Uit haar ooghoek kijkt ze naar Pieter die met zijn hoofd schudt.

‘De tentoonstelling is prima. Activiteiten zorgen alleen maar voor drukke kinderen die de boel op stelten zetten en

straks hebben we nog een schandaal.’ antwoordt hij strak. Tirza slaat haar ogen neer en knikt dan. Ik frons bij het zien van haar timide houding. Ik ken haar nog maar net maar deze dynamiek bevalt me niet.

‘Ik denk dat er wel iets moet veranderen. Met de kortingen die het museum geeft aan de vijfenzestigplusgroep draaien jullie elke dag verlies.’

Pieter zucht. ‘Ik zal het met het management opnemen.’

Ondanks dat veranderen moet gebeuren, laat ik het voor nu hierbij. Mijn aandacht valt alweer op Tirza. Ze zet een paar dikke strepen in haar boekje voor ze opkijkt.

Wangen kleuren rood, lippen wijken iets vaneen. Alsof ze verrast is dat ik haar aankijk. Ik had gehoopt dat ze met een idee zou komen voor ik mijn plan presenteer, maar tot nu toe is ze vooral afwachtend. En iets in mijn binnenste vertelt me dat dit niet klopt.

Mijn kin trekt op, nog steeds geen reactie.

‘Tirza?’ Mijn handen vouwen zich, wachtend op antwoord. Ze knippert een paar keer met haar ogen maar richt dan haar rug. De verandering is minuscuul, de vastberadenheid flikkert in haar ogen, haar kin komt vooruit.

Dit kan interessant worden.

‘Nou, het klopt dat we weinig jongeren hebben,’ begint ze. Haar blik schiet van Pieter, die haar waarschuwend aankijkt, weer terug naar mij. ‘Maar ik heb een aantal opties bedacht.’ Ze bladert door haar boekje tot ze een pagina vol met tekst in allerlei kleuren voor zich heeft.

‘Ik wil de ontdekkingsruimte aanpassen. Meer interactief, meer digitaal en meer spel.’

Een twinkeling verschijnt in haar ogen en ik kan niks anders dan knikken.

Ik had dit zelf ook al bedacht.

‘En het restaurant is ingesteld op mensen met kunstgebitten. We hoeven geen culinaire hoogstandjes maar iets meer dan soep en slaatjes kan wel een verschil maken.’

‘Wat is er mis met soep? Dat is een keuze om de kosten laag te houden en niks te hoeven weggooien.’ Pieters felle stem laat me tandenknarsen.

Hoe kan deze idioot de PR-afdeling runnen.

‘Dat slootwater, dat aangelengde soep heet, had deze eeuw nooit mogen halen.’

‘Nee, we moeten het hele museum laten stinken naar frituur?’

‘Er zit veel tussen soep en frituur, Pieter.’

Kippenvel verschijnt op mijn armen als ik haar slappe toontje hoor. Dit is zo niet de griet van gisteren met een grote mond. Op deze manier is het logisch dat dit museum geen inkomsten genereert.

De gedachte om het gewoon te laten zitten speelt door mijn hoofd, alleen de competitieve trek maakt daar korte metten mee.

‘Dat zijn goede punten Tirza. Alleen voor een PR-team is dit heel zwak. Ik had meer van jullie verwacht en ik had een beter plan verwacht.’ Ik hoor de bijtende toon maar ze moeten maar eens wakker worden. Met een zucht pak ik de hand-outs en gooi ze op hun tafel.

Smeulende ogen richten zich op het papier.

Goed.

‘Zoals hier te zien is, heb ik al het nodige in gang gezet. Er moeten meer workshops komen, lezingen en de lokale pers komt langs voor een interview.’ Om door te dringen houd ik even stil. ‘Dat is een begin.’

Om de beurt kijk ik Pieter en Tirza aan.

‘Ik verwacht van jullie net zoveel inzet als dat ik heb, zo niet meer. Aangezien jullie baan op het spel staat.’ In mijn zak trilt mijn telefoon die ik nonchalant eruit vis.

‘Dat was het voor nu. Dit telefoontje moet ik nemen.’

Alsof de duivel op hun hielen zit lopen ze het kantoor uit. Ik zucht en laat de beller naar voicemail gaan.

De beller is standvastig, mijn scherm licht weer op.

‘Bo.’ neem ik brommend op. Een zacht geginnik klinkt aan de andere kant van de lijn.

‘Goedemorgen zonnestraal.’ klinkt mijn broers stem opgewekt. ‘Zo te horen gaan de zaken goed,’ vult hij in dezelfde irritant opgewekte toon eraan toe. Ik snuif. Mijn broer Bo en ik hebben een traditionele haat-liefdeverhouding en ik kan hem in gedachten al zien genieten van mijn ellende.

‘Wat wil je Bo?’ Ik negeer zijn vragen.

‘Pa heeft een vergadering ingepland voor volgende week. Ik wil je even waarschuwen dat ook de accountants en de bedrijfsadvocaten erbij zijn. De nodige roddels gaan al door het kantoor.’ Het lacherige toontje is verdwenen.

Ik sluit mijn ogen.

Accountants. De gieren van vastgoed.

‘Dank je voor het doorgeven,’ verzucht ik. ‘Laten we hopen dat het vooral verkennen is.’ voeg ik daaraan toe.

‘Ik ben binnenkort in Zeevelde, vergunningen doorspreken met de gemeente. Laten we dan een hapje eten.’ De scherpte waarmee Bo praat geeft aan dat er meer is.

‘Stuur me maar een dag en tijd.’

Tirza

Mirelle: *He Tirz! Ik neem vanavond Amber en Sam mee.*
 Ze doen geheimzinnig waarom, maar ze willen graag een proefles salsa

Tirza: *Helemaal goed!*

Mirelle: *Komt Mr Hot Boss ook? ;)*

Tirza: *Laten we hopen van niet.*

Mirelle: *Jammer... Ik denk dat hij onder al dat stijve gedoe best losse heupen heeft... LOL*

* * *

Ik vergrendel oogrollend mijn telefoon en stop hem terug in

mijn zak.

Ik heb mijn hart op de tong.

De woorden van mijn moeder eerder vandaag spelen als een gebroken plaat door mijn hoofd.

Voorheen lachte ik om de opmerking die mijn familie regelmatig gekscherend maakt. Als ik niet snel leer om mijn mond te houden, ben ik mijn baan kwijt voor de twaalf weken om zijn.

Spieren in mijn rug en nek zijn stram. Rollend probeer ik ze soepel te maken waardoor ik automatisch naar het raam schuin tegenover me loer.

Vanaf het terras van Baila Salsa trekt mijn aandacht steeds naar boven. Een schaduw beweegt heen en weer als een gekooide tijger, wat bijna hypnotisch werkt. Nog maar net kwam hij Hooglandt binnen denderen als een stoomtrein, ruimte eisen alsof hij al jaren het hele museum runt. Daarnaast hijgt hij in mijn nek alsof zijn leven van dit succes afhangt. Hij vergeet volgens mij dat het niet zijn leven is dat gedwongen aan een draadje hangt.

Alsof straks hij degene is die alle complimenten krijgt, terwijl ik al drie jaar probeer dit museum op de kaart te zetten.

Nou ja, dat is misschien wat dramatisch, maar het gaat wel om mijn baan.

En de rust nu hij ook tegenover mijn uitlaatklep woont.

Salsa dansen stroomt als zuurstof.

Tio Carlos introduceerde de dans zo'n vijftientwintig jaar geleden in Zeevelde en nam mij als klein kind al mee.

De dag waarop ik achttien werd, mocht ik eindelijk in de avonduren lesgeven. En dat doe ik nu twaalf jaar later nog steeds.

Beweging bij het raam haalt me uit mijn gedachten. De